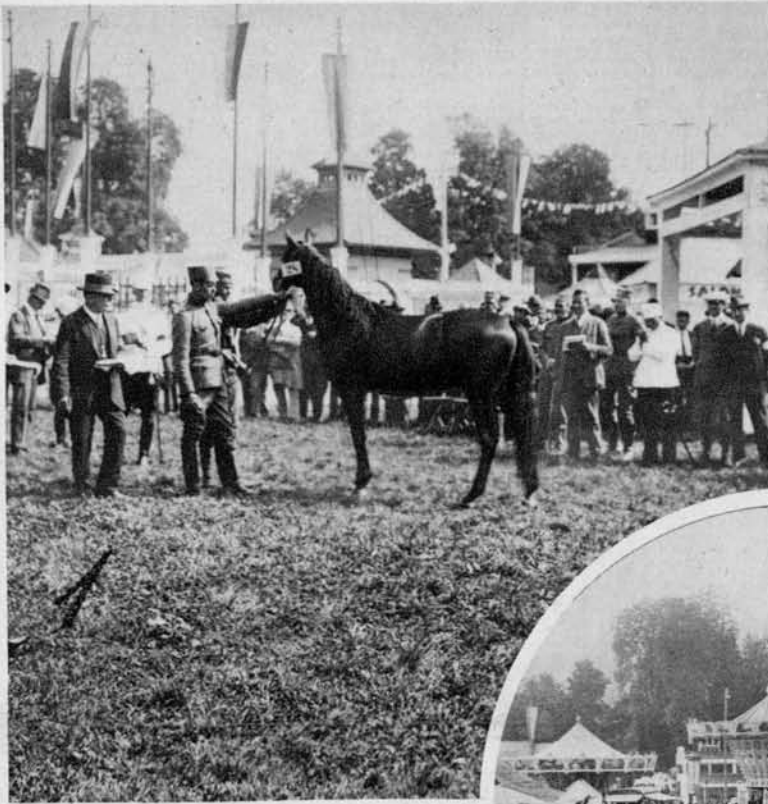

Ilustrirani Slovenec

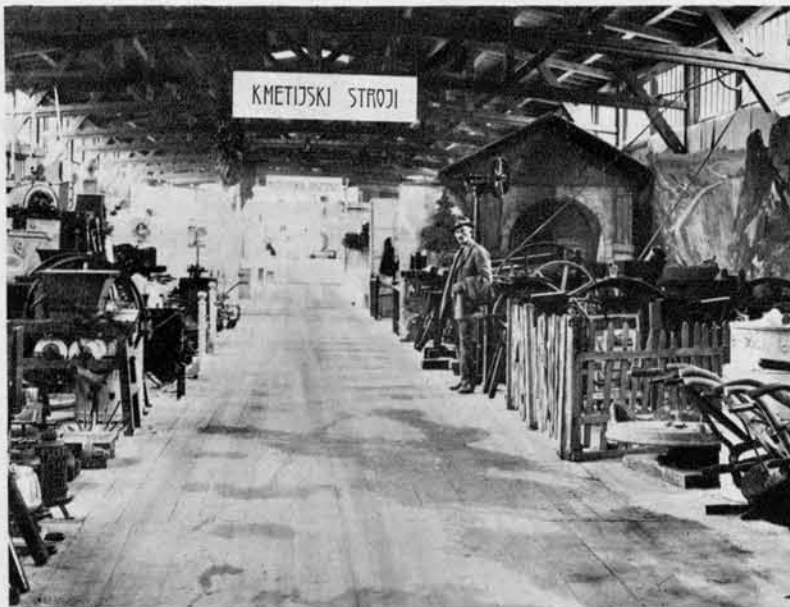
Leto III ♦ Tedenska priloga „Slovenca“ z dne 18. sept. 1927, števil. 211 ♦ Štev. 38

K razstavi „Ljubljana v jeseni“, ki se vrši od 17. do 26. 1. m. na velesejskih prostorih

Tudi letos je priredil ljubljanski velesjem jako zanimivo in pestro razstavo, ki zasluži vso pozornost in ki obsega predvsem razne panoge **kmetijstva, vrtnarstvo, fligifeno, radlo, obrtne in industrijske izdelke, zgodovinski razvoj slovenskega gledališča ter razstavo konj**, zvezano z veliko **fabalno in vozno dirko**. Zgornje slike nam kažejo prizore z lanske razstave, in sicer: 1. ocenjevanje konj na konjski razstavi, 2. pogled v del vrtnarske razstave, 3. pogled na zabavišče (tobogan), 4. lokal radio-kluba na velesjemu, 5. pogled v mlekarski oddelek kmetijske razstave.

Z letošnje razstave:

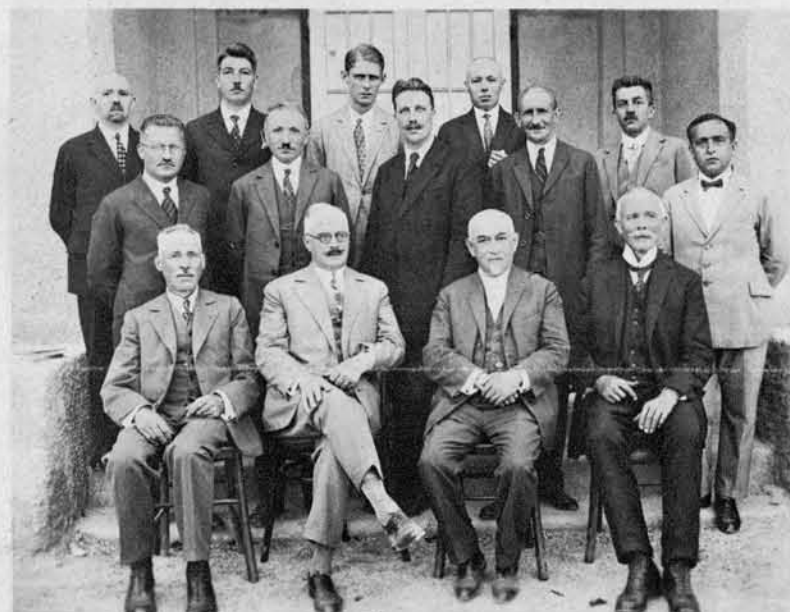

Iz kmetijske razstave

Na levi: Pogled na kmetijske stroje.

Na desni: Pogled v del mlekarskega oddelka.

Odbor za prireditev letošnje kmetijske razstave: Spredaj sede od leve na desno: Humek, Sancin, Rohrman in Štrekelj; v drugi vrsti: dr. Spiller-Muys, ing. Lah, A. Skulj, I. Verbič in Fr. Kafol; zadaj: A. Verbič, Gostič, Dular, Kuret in Fr. Černe.

Skupina ljubljanskih vrtnarjev

ki razstavlja na velesejmskih prostorih. — Od leve na desno so: A. Bajc s sinom, ga. Korsika, Fr. Herzmansky s soprogo, A. Ferant in P. Šimenc s soprogo.

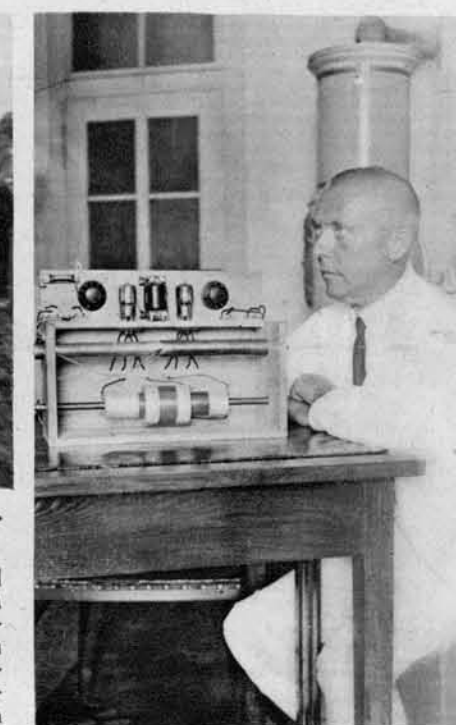
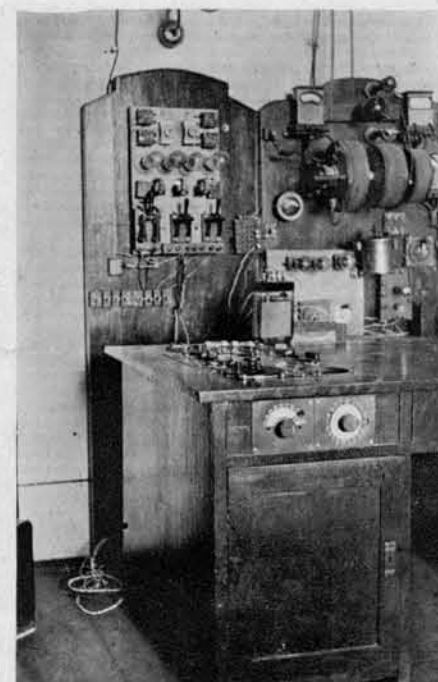

Dva pogleda v oddelek za vrtnarsko razstavo.

„Ljubljana v jeseni“

Dva pogleda v stalno filijensko razstavo na velesejmskem prostoru.

Temelji za novo, moderno radio-oddajno postajo pri Domžalah

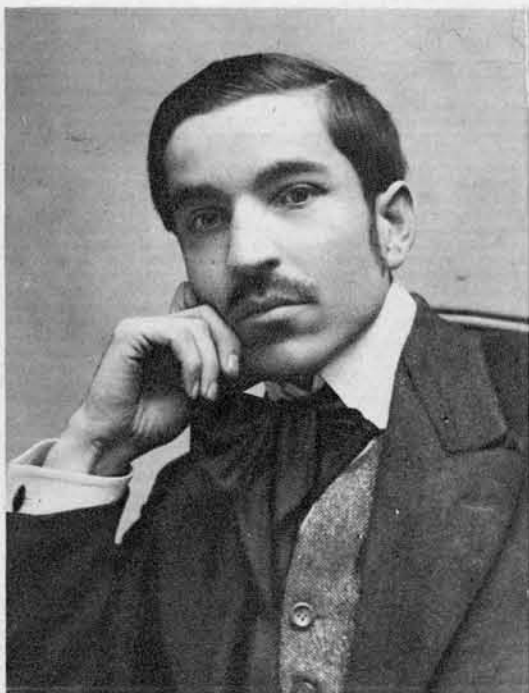
ki jo sedaj grade. Ta postaja, za katero si je stekel največ zaslug ing. Osana, bo jako važna pridobitev za Slovenijo. — Na levi: Prvi poizkusi radiofonije v Sloveniji (oddajna postaja ing. Osane na ljubljanskem poštnem ravnateljstvu. — Na desni: Ing. Kolarič s svojim sprejemnim aparatom posebne konstrukcije (vrtilne kondenzatorje nadomeščajo premakljive cevi in tuljave).

Z lanske konjske razstave

Konjska razstava se vrši tudi letos, prav posebno zanimanje pa utegne vzbuditi tudi dirka, ki bo letos novost.

Slovenska upodabljajoča

Fran Klemenčič
akademični slikar. (Po fotografiji.)

Mlin. Olje iz l. 1926. Last g. dr. Plessa.

Drbe. Olje iz l. 1927. Last avtorjeva.

Interieur. Olje iz l. 1924. Last umetnikova.

S koseškega polja. Pastel iz l. 1923. Last g. Ustarja.

Starka. Olje iz l. 1907.
Last g. dr. Krajca.

umetnost: Fran Klemenčič

Pokrajina (Drtišca pri Moravčah). Olje iz l. 1926. Last umetnikova.

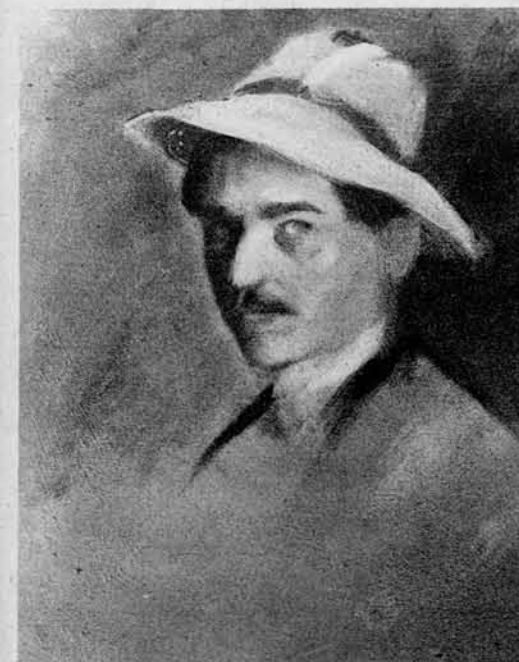
Portretna studija (kiparja Štefica). Olje iz l. 1926. Last avtorjeva.

Tihožitje. Olje iz l. 1924. Last avtorjeva.

Iz moravske okolice. Olje iz l. 1927. Last avtorjeva.

Umetnikov avtoportret.
Olje iz l. 1905. Last avtorjeva.

Das Soteska pri Moravčah. Olje iz l. 1927.
Last g. Žiberta.

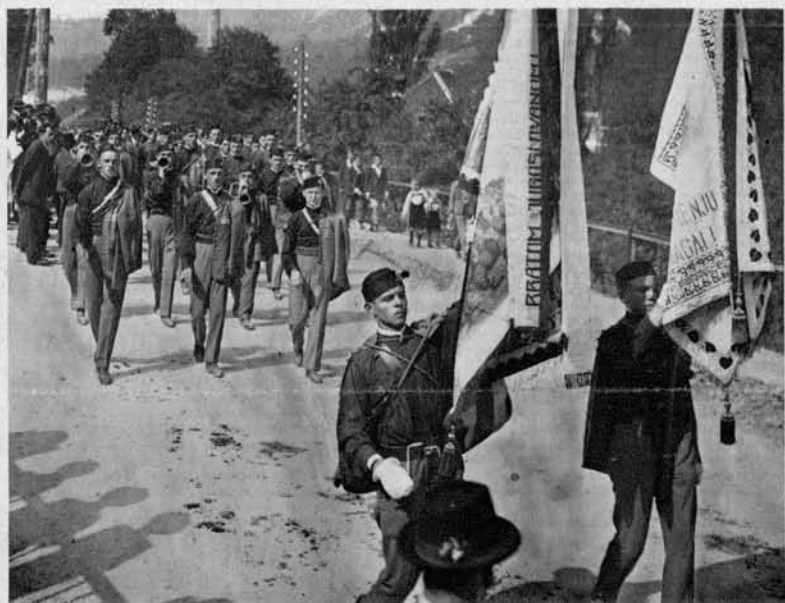
Črni obisk v Vatikanu

King (X), predsednik republike Liberia, je pri svojem obisku Italije, ki se je vršil pred kratkim, posetil tudi papeža. Slika kaže Kinga s spremstvom in kardinala Gasparrija (XX).

Ogromni stadion v Čhicagi

kjer se bo vršil v kratkem boj za svetovno prvenstvo med hokrajema Tunneyem (zgoraj, levo) in Dempseyem (zgoraj, desno); spodaj je slika Rickarda, ki prireja tekmo.

Z veličastnega katoliškega dneva v Tržiču dne 7. p. m.

Slika na levi nam kaže Orle v sprevodu, desna slika pa del Orličev in narodnih noš v sprevodu.

Slike k Slovenskemu biografskemu leksikonu

Grošelj Marija (*1881), pisateljica.

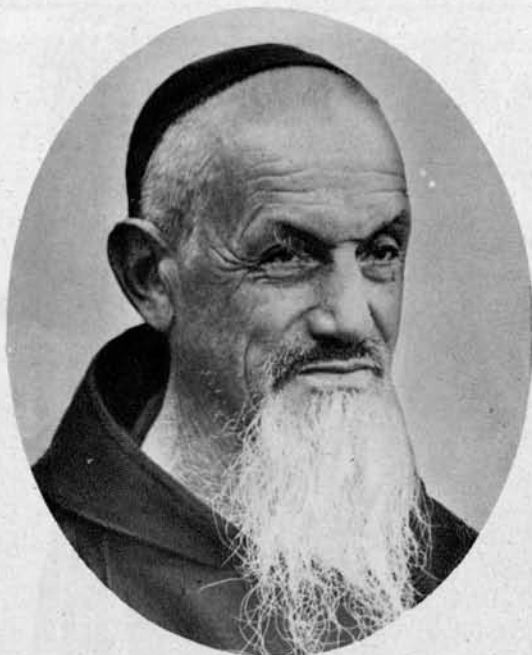

Gruden Josip Valentin (1869—1922), zgodovinar.

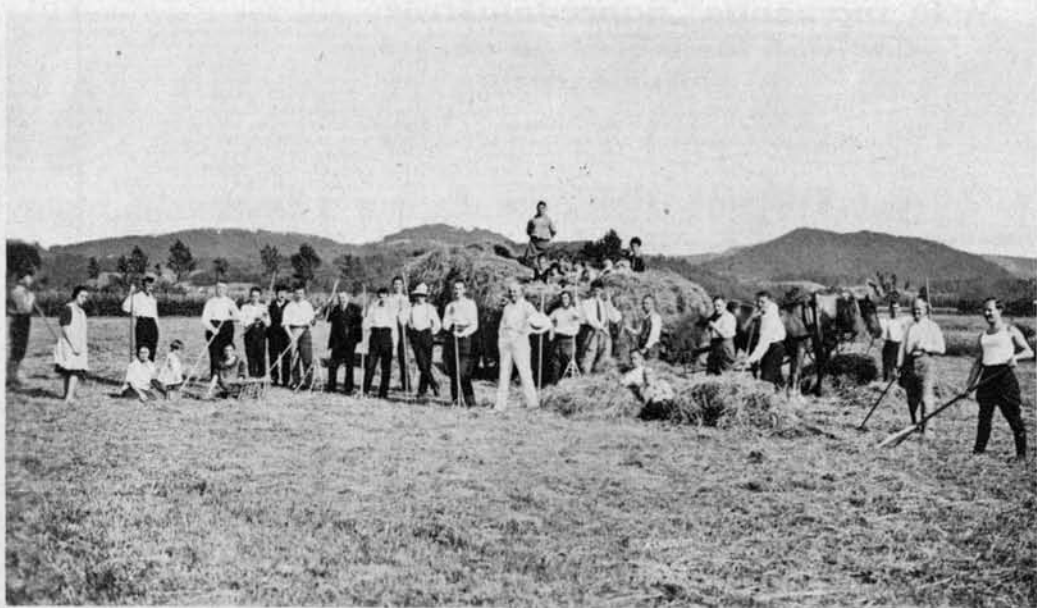
Haquet Baltazar (1739—1815), patr. chir., naravoslovec.

Križem Slovenije

P. Otokar Cejan

zadnji slovenski gvardijan kapucinskega samostana v Gorici, ki je obhajal letošnje poletje 55letnico svoje nove maše: sedaj živi v Celju.

S šesttedenskega učiteljskega tečaja na kmetijski šoli v Št. Juriju ob juž. žel.: Učitelji pri spravljanju sena.

Učitelji pri spravljanju sena.

Iz podjetnega Maribora

Maribor si je omislil več avtomobilnih zvez z okolico. Naša slika nam kaže nedeljske izletnike ob novi obmejni stražnici v Sv. Juriju ob Pesnici.

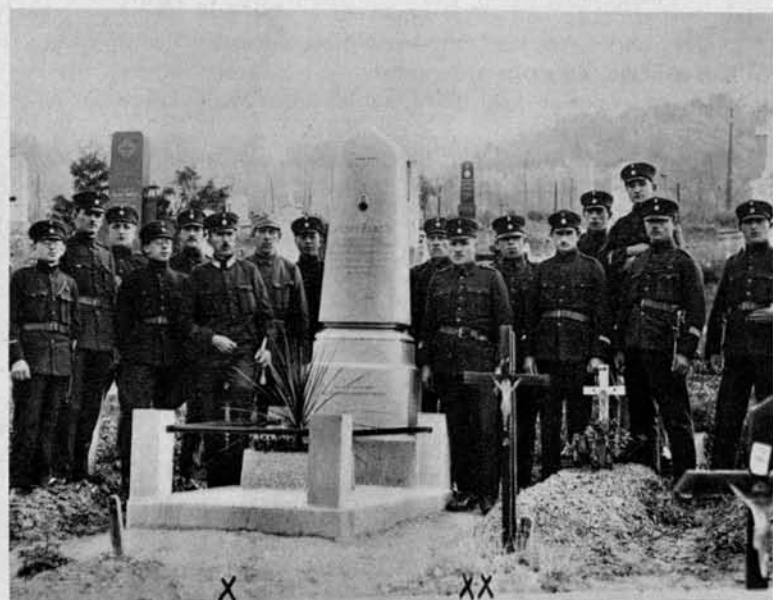
Razširjenje Prešernove kočje na Stolu

Obisk Stola se je zadnja leta tako pomnožil, da je postala ta mošnja kočja mnogo premajhna, sedaj so jo izdatno povečali.

Nova maša v Hrvaškem Zagorju

Na Hrvaškem vlada silno pomanjkanje duhovščine, zato ljudstvo tem iskrenejše pozdravi vsakega novega duhovnika. Naša slika nam kaže tisoče, ki so prisostvovali novi maši g. I. Vukine v župniji Rozgi v Hrv. Zagorju.

Skupina organov finančne kontrole

oddelka Ceršak in št. Ilj v Slov. goricah s komisarjem Gaberščekom (X) in preglednikom Rudolfom ob postavitvi nagrobnega spomenika Janku Resniku v Ceršaku, ki je bil pred letom dni (7. IX. 1926) umorjen od tihotapcev.

**Naše znamenito „naprednjaštvo“
dne 11. 1. m. zvečer po objavi
volilnih rezultatov**

Fran Klemenčič.

Klemenčič se je rodil leta 1880. v Ljubljani (Rožna ulica). Ko je prihajal še kot otrok v cerkev ali šel mimo kake kapelice, se je ves zamaknil v rezljane svetnike in razpela, doma je pa jemal v roke kose lesa in poskušal rezljati sam. Izprva je šlo bolj težko, zlasti ker tudi starši niso bili preveč navdušeni za otrokovo umetnost, a naposled, ko je izrezal veliko razpelo, mu je dal oče prvič v roke oljnate barve, da je razpelo tudi pobarval. Ta prvi produkt nadebnega otroka visi še danes v stanovanju umetnikovih staršev. Glede na to dečkovo ljubezen do umetnosti se je potem vendarle sprijaznil z njo tudi oče in ga poslal kot šestnajstletnega fantiča v Koprivnico na Hrvaškem, učiti se cerkvenega podobarstva.

Že od vsega početka je pa imel Klemenčič več veselja do slikanja nego do podobarstva, zato je takoj po izučeni obrti popustil dleto in pričel slikati. Prvi pouk mu je dal prof. Jos. Vesel na ljubljanski obrtni šoli, kjer je pokazal takoj toliko ljubezni do risanja in tudi slikanja, da mu je ravnateljstvo samo kupilo potrebne barve. Zlasti je rad slikal in risal glave, zaradi česar se je nameraval posvetiti portretiranju.

Po končani obrtni šoli je hotel oditi na akademijo, a revščina, tradicionalna spremljevalka naših umetnikov, mu tega ni dopuščala. Napolnil se je tedaj s slikarsko kaseto po svetu, da si morda s portretiranjem in cerkvenim slikarstvom prisluži potrebne gotovine. Sreča ga že drugi dan privede k tedanjemu krškemu župniku Ivanu Renierju, ki mu je naročil, naslikati dve cerkveni sliki (sv. Družino, ki visi pri podružnici Sv. Jožefa na Trški gori, in Mater božjo, ki visi v oltarju farne cerkve). Delal je s takim ognjem in navdušenjem, da je vzbudil župnikovo pozornost. Vprašal ga je, kam namerava posej, in ko mu pove, da bi si rad prislužil potrebnih sredstev za odhod na akademijo, piše župnik naskrivaj na Dunaj, kjer je imel poznanstvo. Kmalu prispe odgovor, ki je obetal podporo, nakar se odpeljeta meseca marca 1904 oba v prestolico.

Izprva je kopiral za naklonjenega mu župnika v dvorni galeriji, jeseni je bil pa sprejet na akademijo, kjer se je učil pri profesorju Bacherju. Po dveletnem obiskovanju akademije se je vrnil v Krško, kjer je zopet slikal cerkvena dela in portretiral. V Krškem se je leta 1908. tudi poročil in ostal do leta 1909., nakar se je preselil

v Ljubljano, od koder je pa odšel že naslednjega leta z družino za eno leto v Monakovo. Pozneje je živel največ v Ljubljani, deloma pa tudi v Moravčah in Kosezah pri Ljubljani, kjer domuje kot vdovec še sedaj.

Prvič je stopil pred javnost že po dovršeni obrtni šoli na II. slov. umetniški razstavi s portretom, a po končani akademiji je leta 1909. priredil v Ljubljani lastno kolektivno razstavo, ki jo je sprejela kritika jako laskavo. Pozneje se je udeleževal skoraj vsch razstav doma in razstav slovenskih umetnikov v Zagrebu, Hodovinu in Belgradu.

Njegova umetniška smer je izrazito impresionistična, kar je popolnoma naravno, kajti leta Klemenčičevega šolanja spadajo v dobo prvih zmag impresionizma. Slika deloma s širokim čopičem, deloma z lopatico, majhnih čopičev ne pozna. Na njegovih delih ni ničesar izumetničenega, saj nam dokazuje že prvi pogled po njegovih portretih, pokrajinah in interieurjih, da imamo pred seboj svežega, naravnega umetnika. Fina linija in psihološka poglobitev v model (glej avtoportret in portretna slika kiparja Stefica) nam izdajata portretista velikega stila. V svojih pokrajinah je nežen in mehak, kar nam lepo dokazujeta »Mlin« in »Vas Soteska pri Moravčah«, ki ju odlikuje zlasti široka tehniko, veliko znanje in temperament. Detalj, ki ga je podal s svojo Sotesko, je vržen na platno z isto pristno svežostjo, kakor pri njegovih delih, slikanih s široko ploskovno tehniko, n. pr. Mlin, iz moravške okolice itd. Njegov čopič je siguran, zato se ne popravlja in ustvarja z veliko naglico. Zlasti pa opozarjamo na »Tihožitje« in »Interieur«. Ta nam izraža poglobljen intimen študij, prvo pa individualno doživetje predmeta, ki je zanj značilno.

V zadnjih letih se je posvečal umetnik predvsem pokrajini ter zajemal iz njenih skritih, tihih lepot, stremi pa nazaj k figuri. Žal govori tu odločujočo besedo publika, ki išče v prvi vrsti pokrajini. Klemenčičeva iskrena ljubezen do umetniškega ustvarjanja in njegova neizčrpna tvorna sila sta nam porok, da njegova pot še daleko ni zaključena.

I. R.